

လေစရာငါကျူးရင့်

လှိုင်းပြောသော ပင်လယ်အကြောင်း

အခန်း (၁)

နာရီကို နောက်ထပ် ငုံ့ကြည့်မိသည်။ သွက်နေသောခြေလှမ်းတွေက ပြေးခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။ ။

မော်လမြိုင်-ရန်ကုန် အမြန်ရထားကြီး၏ ဘီးတွေက စတင်ရွေ့လျား နေကြပြီ။ သူတို့ နောက်ကနေ လက်ပြနုတ်ဆက်ရင်း လှမ်းမြင်နေကြမည့် သူတွေလည်း ရင်မောနေကြလိမ့်မည်။

ခရီးထွက်ဖို့ ကို တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်၍ ချက်ချင်း ထထွက်လာခဲ့ပြီ ဆိုကတည်းက အားလုံးက ပြေးပြေးလွှားလွှား။

ရထားဘီးတွေထက် ပို၍ မြန်အောင်ပြေးရင်း ရထားပေါက်နားကို ရောက်တော့ ဘာမှ မစဉ်းစားနေတော့ဘဲ သံတန်းကိုဆွဲ၍ ခုန်တက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ စစ်ဆေးရေး မမြင်အောင် လူတွေ မငြိမ်မသက် ရှိနေဆဲ ကြားထဲကို တိုးဝင်လိုက်၏။

ဟူး .. ခြေနစ်ချောင်း ခိုင်ခိုင်ရပ်ပြီးသည် နှင့် တစ်ခါမှ မကြည့်ဖြစ်သေးသော လက်မှတ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ။

ကိုင်းထားသည့် ဂစ်တာကို ဘယ်လက်ကနေ ညှာလက်သို့ ပြောင်းကိုင်း၍ မိုးတိုးမတ်တတ် ရပ်နေဆဲ ရှိသူတွေကို ရှောင်ရှားရင်း နောက်ကို ဝင်လာခဲ့၏။

ထိုင်ခုံနေရာရောက်တော့ သူ့မျက်ခုံးတွေ တွန့်တက်သွား၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ..။

ရထားထွက်ခါစ ခရီးသည် အားလုံး နေရာကျပြီးသူတွေကော၊ မကျသေးသည့် သူတွေကော တက်ကြွလှုပ်ရှားနေကြချိန်မှာ သူမက အိပ်ပျော်နေသည် ။

ဗာဂိုဘောင်းဘီ ရှားရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် မိတ်ကပ်ရောင်အကွက်ပါသော ရုပ်အင်္ကျီလက်တို ပွပွလေးကို ဝတ်ထား၏။

ဆံပင်တွေက ပခုံးမထိတထိဘဲ ရှိသည် ။ အသားလတ်လတ်၊ မျက်ခုံးထူထူနှစ်ဖက်နှင့် ပါးရိုးလေးတွေက သိသာအောင် မို့နေသည် ။

သူ ဂစ်တာကို လွတ်နေသည့် ဆိုဖာနေရာလေးမှာ ထောက်၍ သေချာငုံကြည့်သည် ။

စင်းချထားသည့် ထူစိပ်စိပ် မျက်တောင်တို့ လည်း ငြိမ်သက်နေသည် ။ ညာဘက်ပခုံးသို့ စောင်းကျနေသည့် ခေါင်းကိုလည်း ပြန်မတင်။

အိပ်ပျော်နေသည် က သေချာပါပြီ။ ဘယ့်နှယ် စောစောစီးစီး ဘယ်နှမိုင်လောက်ကနေ ပြေးလာရလို့ လဲ။ ဘယ်နှညလောက် ငုတ်တုတ်ထိုင်လာခဲ့ရသလဲ။

ကိုယ်ကို ပြန်မတ်ကာ ရုတ်တရက် ထိုင်စရာ မရှိသည့်အဖြစ်ကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘာအကြောင်းရှိလို့ ပဲ အိပ်နေနေ အိပ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်နေရာကိုယ် မနေတာလဲ။

ဘေးပြတင်းဘက်က သူ့နေရာမှာ မယ်မင်းကြီးမက အခန့်သား။

‘ဟေ့ ..’

ခေါ်တော့လည်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

‘ဒီမှာ ဟိတ်’

ဒေါသက ဖြစ်လာသည် ။ ယောက်ျားလေးချင်းသာဆို ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ထိုးကျွေး ပစ်လိုက်မည်။

ဒါမှ မဟုတ် အိပ်နေနေ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂျစ်တာချထားသည့် နေရာလပ်မှာ ပစ်စလက်ခတ် ထိုင်ချပစ်ရုံသာ။

ဒီလိုသာဆို ဘေးမကျ၊ အလယ်မကျ စံနေတော်မူသည့် ထိုကိုယ်လုံးကို တိုက်နှိုးလိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားမည်။

ခုကျတော့ မိန်းမနှင့် ယောက်ျား။

‘ဒီမှာ မောင်ရင်ရယ် ခဏဖယ်ပေးစမ်းပါ။ ဟန်းဘက်က ကြီးနေလို့ ဝင်မရလို့ ပါ’

‘ဗျာ .. ဟုတ်ကဲ့’

ရှေ့က ပြဿနာကို မရှင်းနိုင်သေး။ ကျောနောက်က ပခုံးတို့ တဲ့ လူက တို့ နေသည် ။

တကယ်ပါပဲ။ လူကြီးက ၀၀၊ အိတ်ကြီးက ဖောင်းဖောင်းနှင့် တိုးကြိတ်နေတာ။ သူ့ကိုယ်ကို ကော့ပေးလည်း မရ၊ ကုန်းပေးလည်း မလွတ်။

ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ဘေးတိုက်ရွှေ့၍ တစ်ဖက် တိုးရပ်လိုက်တော့ ..

‘အား .. နင်းမိပြီ’

ဘေးက အမျိုးသမီး၏ ခြေထောက်ကို နင်းမိသွားလေသည် ။

သူမသည် ခရီးဆောင်အိတ်ကို အပေါ်တန်းမှာ မမီတမီ လှမ်းတင်နေရင်းမို့ အိတ်ကလည်း ခေါင်းပေါ် ပြန်ပြုတ်ကျ၏။

ခြေထောက်တစ်ဖက် ဆတ်ခနဲ ရုပ်၍ စွေ့စွေ့ခုန် အော်လိုက်ပြီး ..

‘သေပါပြီ။ ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ အမယ်လေး နာလိုက်တာ’

‘ဆောရီးပါဗျာ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီမှာ လည်း နေရာ .
. ဟ ..’

သူ ဖြေရှင်းနေတာကို နောက်က အိတ်ကြီးနှင့်လူက စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ တိုးတိုက်ဝင်ချသွားရာ ရှေ့ကူရှင်နှင့် အထုပ်ကြားမှာ ..

‘အ ..’

ဗိုက်ထဲမှာ အူအသည်းတွေပါ ညပ်မိကုန်ပြီလားမသိ။ သူ့ကိုယ်ကို ရှေ့နည်းနည်း ထပ်ရွှေ့၍ လွတ်နေသည့် ခုံနေရာမှာ ပဲ ထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။

‘အမေ့ ..’

မယ်မင်းကြီးမ နိုးတော်မူလာသည်။ နေရာသေးသေးမှာ ဝင်ထိုင်ပစ်လိုက်တော့ သူမကိုယ် တစ်ခြမ်းလုံးကို ဆွဲခါပစ်လိုက်သလို ခံလိုက်ရပြီး ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖိနှိပ်ထား၏။

မျက်နှာလေး မွဲလျက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရင်လိုက်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ လက်ညှိုးလေး ဆန့်ကာ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို ဖြစ်သလို ပွတ်ဆွဲသည်။

နောက်ကျမှ သူ့မျက်နှာဘက်သို့ အကြည့်ရောက်လာကာ ..

‘အဟွန်း ..’

နာသွားသည့် ပခုံးကို ပြန်၍ ဖိဆုပ်၍ မျက်နှာချိုသွေးသလို ပြုံး
ပြသည်။ ။

သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးအရယ် ရှိမနေတာကို မြင်တော့ မျက်နှာပိုး ပြန်
သပ်ပစ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ..

‘ဟိတ်’

‘ဟင် ..’

သူမ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်သည်။ ။

အနောက်တိုင်း သူတွေလို သိသာစွာ ပြာလဲ့နေသော မျက်ဝန်းအိမ်
ကို ပထမဆုံး သတိထား လိုက်မိသည်။ ။

ပြီးတော့ ရှားရင့်ရောင် မျက်ဆန်ပြာနှင့် ..

‘ဘာလဲဟင်’

သူကြည့်ပြီး မေးဆတ်မေးတော့ မေးရိုးနားမှာ ရှိနေသော ဆံနွယ်
ပျော့ပျော့လေးတွေက လှုပ်ခတ်သွားကြ၏။

‘မင်းနေရာက ဒီမှာ ၊ ဒီဘက်ကိုလာ’

‘အယ် .. အဲဒါ .. အဲဒါက ..’

သူမသည် လက်မောင်းကို ဖိဆုပ်ထားရာမှ တံတောင်ဆစ်ဆီ
ရောက်၍ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ပွတ်တိုက်နေလျက် ..

‘အဲဒါကိုပြောတာ။ မျက်ဝန်း ပြတင်းဘက်က ထိုင်ချင်လို့ ပါနော်။ ဟို
ဘက်နဲ့ ဒီဘက်လေးပဲ ကွာတာပဲ ဥစ္စာ’

‘ဟာ ဘယ်ရမလဲ’

‘ရလိုက်ပါရှင်။ မျက်ဝန်း အန်တတ်လို့ ပါ’

‘ဘာ ..’

သူမကိုယ်သူမ "မျက်ဝန်း" ဟု ထည့်ပြောနေသဖြင့် အပြာရောင်
မျက်ဝန်းတို့ ဆီ အကြည့်တို့ ထပ်ရောက်သွားသည်။ ။

‘ရထားစီးတာ အန်စရာလား။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကို လာ လာ၊ မရဘူး
,

‘အို .. ရှင်ကလည်း ’

သူ နေရာလဲဖို့ ပြင်လိုက်တော့ မျက်ဝန်းက ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွား
တာ ..

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ နေရာလုရတယ်လို့ ။ သူများ တွေ ကြား
ရင် ကဲ့ရဲ့ ကြဦးမယ်။ တကယ်ပဲ မထင်ရဘူး’

‘ဘာကွ’

‘တိုးတိုးပြော’

‘ဘာလို့ ပြောရမှာ လဲ။ ဒါ နေရာလုနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီမှာ ကိုယ့်
နံပါတ်နဲ့ ကိုယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်ဝန်း အန်တတ်လို့ ပါလို့ တောင်းပန်နေတာပဲ
ဟွန်း’

‘ကျွတ်’

သူမကလည်း မျက်စောင်းထိုး၍ တစ်ဖက် လှည့်၏။

သူမှာ လည်း ဒေါသထွက်လွန်းပြီဆို ဘာမျှ ပြောမထွက်တတ်သည့်
ပါရမီရှင်စစ်စစ်ကြီးမို့ မျက်လုံးမှိတ်၍ ကျွတ်ခနဲ အသံထွက်ရုံအပြင် မ

တတ်နိုင်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ပစ်လိုက်သည့် မျက်နှာကို စက္ကန့်
များစွာ ဒဏ်ခတ်ထားပြီးမှ ပြန်လှည့်သည်။ ။

ပြီးတော့ သူမ သနားသဖြင့် တိုးရွှေ့ပေးလိုက်သော ဒီဘက်ခြမ်းလေး
မှာ ပဲ ဆောင့်ခနဲ ပြန်ထိုင်ချ၏။

မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်မိတာနှင့် ဇယားက ရှုပ်ပြီ။ လျှော့ပေး
လိုက်ရပေမယ့် မကျေနပ်။ သူ မျက်နှာလွှဲသွားတော့ မျက်ဝန်း၏ မျက်
တောင်လေးတွေ စင်းချထားရာကနေ လှုပ်ရွလာ၏။

သူ့ဘက်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လေး မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ။ ဒါပဲ
ပြီးပြီ။

မာနကြီးချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေများ အရှုံးပေးရတာကိုပဲ ပါဝါကြီး တ
စ်ခွဲသားနှင့်။

အခန်း (၂)

တလှုပ်လှုပ် ပုတ်သိပ်နေသလိုနှင့် ငြိမ်နေသဖြင့် သူလည်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ ဆူညံသံတွေကြောင့် နိုးလာတော့ ဘီးလင်းမြို့ကို ရောက်လုပြီ ဖြစ်၏။

ဂစ်တာကို ပေါင်ကြားထဲမှာ ထည့်၍ အိတ်ကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားခဲ့သောကြောင့် လျော့ရိလျော့ရဲကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ရင်း အိတ်ကို ပြန်ဆွဲတင်ရသည် ။

ဂစ်တာကို နေရာကျအောင် ပြန်ထောင်၏။

ထမင်းသည် တွေ့က ထမင်းထုပ်တွေ လာရောင်းကြ၏။

‘ဒီမှာ .. ဒီမှာ ..’

သူ့ထက် နောက်ကျမှ နိုး လာပြီး မျက်ဝန်းက ထမင်း လှမ်းဝယ်သည် ။ မျက်နှာရှေ့မှာ ထမင်းဘူးက ကပ်ဝဲသွားပြီး သူမ၏ လက်က ပိုက်ဆံကိုကိုင်၍ နောက်ထပ် ဆန့်ထွက်လာပြန်သည် ။

မျက်နှာကို နောက်မီမှာ ကပ်မှီပစ်လိုက်ပြီး မကြိုက်မှန်းသိအောင် လုပ်ပြလည်း သူမက ဘာမှ မသိသလိုလို။

‘ဒီမှာ ငါးရာတန်ကြီးက အစုတ်ကြီး’

နောက်ထပ် ငါးရာတန် နွမ်းဖတ်ဖတ် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ကို ထောင့်စွန်း

လေးကနေ အပြန်လိုက် ကိုင်၍ ဖြတ်သန်းလာတော့ ပိုက်ဆံအောက်ဖျား
က အငြိမ်မနေ။

သူ့နှာခေါင်းဖျားဆီ ထိလှထိခင် ဒန်းစီးလာရာ ..

‘မင်း ..’

ကိုယ့်ဒေါသကို ထိန်းနေတာ ဘယ်လိုမှ မရ။

သူမ လက်ကောက်ဝတ်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘အံ့မာ မင်းကပဲ မေးရသေးတယ်။ ပေးတာယူတာတွေကို
လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ပါလား’

‘ရှင့်ကို ထိသေးလို့ လား’

‘ဪ .. ဆောရီးပါ အစ်ကိုရာ။ ပေး အစ်မ ပေး’

ထမင်းသည် ကပဲ ကြားကနေ တောင်းပန်ပြီး ငါးရာတန်ကို ခပ်
သုတ်သုတ် လဲပေး၏။ မျက်ဝန်း ဆိုသော သူမသည် စောစောက နေရာ
လဲဖို့ တောင်းပန်ခဲ့စဉ်တုန်းကနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သော မျက်နှာလေးနှင့် စွေ
စောင်း ကြည့်၏။

ပြီးတော့ ထမင်းဘူးကို ချက်ချင်းဖွင့်သည် ။

သူကတော့ ရထားထွက်တော့မှ ထမင်းထုပ်ရလေသည် ။

ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ဒီဘူတာမှာ ထမင်းပေါင်း နာမည်ကြီးလွန်းလို့ တဲ့ ။

ဘူးနှင့်လည်း မဟုတ်၊ ဇွန်းလည်း မပါ။

အဆီတဝင်းဝင်း၊ ရနံ့တသင်းသင်းနှင့် အပြတ်အသတ် ဆွဲဆောင်နေ

သော်လည်း ပါးစပ်ထဲ ထည့်ဖို့ က ခက်သွား၏။

ကြိုတင်စာရင်းနှင့် လက်မှတ်နှင့် အကျအန စားဖို့ ဖြစ်သော်လည်း သူ ဒုက္ခ ရောက်သွားခဲ့သည် ။

မယ်မင်းကြီးမလေးနှင့် စကားများ ရတာနှင့်၊ အိပ်ပျော်သွားတာနှင့် ရေဝယ်ဖို့ ကို သတိမရ။ စိတ်ထဲမှ ချွံဖွမန်းကာ ကျောပိုးအိတ်ထဲက ရေ သန့်ဘူးလေးကို ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ရေက လက်နှစ်လုံးလောက်ပဲ ရှိ တော့သည် ။

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ထမင်းထုပ်ကို ပြန်ချည်ထားလိုက်ရ၏။ ရေရှိတာ တောင်မှ ထမင်းစားပြီး လက်ဆေးလိုက်တာနှင့် ဒီလက်က ဟင်းနံတွေ ပြောင်သွားမလား။

ဘယ်သွားသွား လက်ကိုင်ပဝါ၊ တစ်ရှူး ဘာမှ အိတ်ထဲ မထည့်တတ် သည့် အကျင့်ကြောင့် ဒီနေ့ ထမင်းငတ်ဖို့ သေချာသွားခဲ့သည် ။

‘ဒီမှာ ..’

ကိုယ့်ကိုခေါ်မှန်း သိသည် မို့ ပါးစပ်ပိတ်လျက်နှင့် ခပ်စောင်းစောင်း လှည့်ကြည့်မိ၏။

သူမက ရေသန့်ဘူး ပြန်ပိတ်နေသည့် သူ့လက်တွေကို တစ်ချက် ကြည့်၍ ..

‘ရှင် ဇွန်း ယူမလား’

‘ရတယ်’

‘ဘာရတာလဲ။ ထမင်းငတ်ခံပြီးတော့များ မာနကြီးနေသေးတယ်။ ခရီးသွားလမ်းသွား ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ်’

ပြောနေရင်း သူမက ကျောပိုးအိတ်ဘေးထဲကို ဖွင့်၍ လက်နှိုက်၏။
လက်ထဲမှာ စတီးဇွန်း တစ်ချောင်း ပါလာသည်။ ။

နောက်ထပ် တစ်ရှူးထုပ်ကလေး နှိုက်ယူပြီး ဇွန်းကို သူမက သေ
သေချာချာ ပွတ်တိုက်သန့်စင်၍ ..

‘ရော့’

‘မယူဘူးလို့ မင်းကို ပြောနေတယ် မဟုတ်လား။ မင်း ဘယ်လိုလဲ’

‘ရှင့်ကို ရောချင်လွန်းလို့ များ ထင်နေသလား။ ခရီးသွားချင်းမို့လို့ စာ
နာစိတ်နဲ့ ပေးတာ။ ပြီးတော့ ဒီနေရာလေးမှာ ထိုင်ခွင့်ပေးခဲ့တာ ကျေးဇူး
တင်လို့ ။ ယူမှာ လား၊ မယူဘူးလား’

မယူဘူးဆိုရင် ဘာများ လုပ်ဦးမည်မသိ။

သူ မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်တော့ ဇွန်းကိုလည်း သူ့ရှေ့ရောက်
အောင် ထပ်ကမ်းသည် ။ ခေါင်းညိတ်၍ လည်း "ယူလေ" ဆိုတာမျိုး
လုပ်ပြပြီး ..

‘သေချာ သန့်စင်ပြီးသား’

ဟု ထပ်ပြောတော့ သူ ယူလိုက်ရ၏။

ပြီးတော့ သူ့ရေဘူးလိုပဲ တစ်ဝက်သာသာ ရေရှိသေးသည့် ရေသန့်
ဘူးငယ်လေးကို နှစ်ယောက်ကြားမှာ ချပေးလိုက်ကာ ..

‘မျက်ဝန်းက ပိုက်နဲ့ စုပ်တာ။ အဲဒီပိုက် ဖယ်ပြီး ရှင် မော့သောက်လို့
ရတယ်။ ပါးစပ်ကြီးနဲ့ တော့ ထိလို့ မရဘူးနော်’

‘ဘယ်သူက သောက်မယ် ပြောလို့ လဲ’

ထမင်းထုပ် ပြန်ဖွင့်၍ ဘုကျကျ ပြန်မေးတော့ သူမ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်

ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားလိုက်၏။

‘ရှင် တော်တော် သဘောသေးပါလား။ အကောင်းပြောလို့ ပြောမှန်း မသိ။ စေတနာကို အလွယ်တကူ စော်ကား၊ လူလိမ္မ့်အမျက် အပြင်မထွက်တဲ့ ။ မကြားဖူးဘူးလား။ ရှင့်ကျတော့ ဒေါသတွေချည်းပဲ’

သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

‘လူဖြောင့်စိတ်တို ဆိုတာကော မင်း ကြားဖူးရဲ့ လား။ များများ ပြုံးတဲ့ လူ ဟန်ဆောင် ကောင်းတယ် ဆိုတာတွေကော မင်း သိလား’

‘ရှင့်ကို ဘယ်သူမှ မပြုံးခိုင်းဘူး။ လျှာပေါ်ရောက်နေတဲ့ ဒေါသတွေကိုပဲ အဲဒီထမင်းတွေနဲ့ လုံးထွေး မျိုချလိုက်ရင် ရပြီ’

သူမက ပြောချင်ရာပြောပြီး တမင်တကာကြီး စောင်းလှည့်ကာ သူ့ကို ကျောပေးလိုက်၏။

မကျေနပ်စိတ်တွေ ပါးစပ်ထဲ အလုံးလိုက် တက်လာပေမယ့် သူ ဘာမှ မပြောနိုင်တာဟာ ဒေါသတွေပဲ ဖြစ်လေသည် ။

သို့သော် ထမင်းတစ်ဇွန်း ဝင်သွားသည် နှင့် သူ့အလိုလို မေ့လျော့သွားခဲ့သောအခါ စားသောက်ပြီးတော့ သတိရမိသည် ။

ဒေါသတွေ ထမင်းတွေနှင့် လုံးထွေး ပါသွားပြီလား။

အခန်း (၃)

စားသောက်ပြီး ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးဘဲ နှုတ်ခမ်းပေါ်
လက်ဝါးကလေး ကပ်၍ သမ်းသည် ။ ခဏလေးအတွင်းပဲ ဇက်ကျိုးလေ
သည် ။

သူ့ဆံပင်တွေကို ထိုးသပ်တင်လိုက်ရင်း သူမကို ငဲ့ကြည့်မိကာ အံ့
လည်း အံ့ဩလာသည် ။

လက်ပိုက်လေးမှီလျက် ခေါင်းစောင်းနေတော့ ဆံပင်တိုတိုလေးတွေ
တစ်ခြမ်းက ပါးပေါ်မှာ အုပ်နေသည် ။

တစ်ဖက်ခြမ်းကတော့ ပခုံးစွန်းလေးထက်မှာ ပျော့ကျဖေးတင်နေ၏
။

ပုံစံလေးက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ပဲ ဖြစ်သည် ။

နေထိုင် ပြောဆိုပုံကျတော့ ရိုင်းတာမျိုး မဟုတ်ဘဲနှင့် နူးညံ့
ယဉ်ကျေးမှု မရှိပေ။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အိပ်ပျော်နေဖြစ်လွန်းတာ ကောင်းသလား။

နာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့၍ မျက်လုံးတွေက အပြင်ရှုခင်းတွေဆီ ရောက်
သွားမိ၏။

ကျိုက်ထို ဘူတာရောက်တော့ ဒူးရင်းယို၊ သရက်ယို မျိုးစုံ

ရောင်းဝယ်နေကြသော အသံတွေဖြင့် ဆူညံနေ၏။

သူ့မှာ လက်ဆောင်ပေးကမ်းဖို့ လည်း ဘယ်သူမှ မရှိ။ စားဖို့ လည်း မနှစ်သက်တာမို့ ဈေးသည် တွေကို စိတ်မဝင်စားပါ။

ရထားထွက်လာတော့ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာသည့် မြင်ကွင်း တွေကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

စီးနေရင်းနှင့် ရထားစီးသလို မခံစားရဘဲ လေယာဉ်ပေါ် ရောက်နေ ရသလို မြင်ကွင်းအားလုံးက ကိုယ့်အောက်မှာ ဖြစ်လာသည် ။

လေဟု နံစီးနေရသည် နှင့် တူ၏။

ထိုစဉ် ရထားက ငြိမ်ခနဲ ဝိုက်သွား၏။

မသိမသာလေးပေမယ့် မျက်ဝန်း၏ ကိုယ်လေး သူ့ဘက်ကို ယိမ်းကျ လာသည် ။

ပခုံးစွန်းနှင့် ထိတော့ဖို့ လက်တစ်ဝါးလောက် အလိုမှာ ရပ်တန့်သွား ၏။

ဒီလောက်အထိ အိပ်လည်း အိပ်နိုင်ပါ၏။

သူမဆီ ကြည့်ဖြစ်လိုက်၊ အပြင်ကို လှမ်းမျှော်မိလိုက်နှင့် ပြတင်းပေါက်နားမှာ မထိုင်နိုင်ခဲ့သည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကျိန်ဆဲနေမိပြန်သည် ။

ဒီလောက် အအိပ်သန်နေတာကိုများ အန်မှာ စိုးသည် ဟု ပြောသေး သည် ။

မကြည့်နဲ့ ။

ဒီကောင်မလေးကို မြင်တာနှင့် မင်း အကုသိုလ်ပဲ မျဉ်းမတ်။

ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ကာ သူမကို ကျော်လွန်ပြီးမှ မြင်ရမည့် ပတ်ဝန်း

ကျင် အလှအပ အားလုံးတို့ ပါ သံယောဇဉ် ဖြတ်လိုက်သည် ။

ထိုအခါ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ခဏတော့ မှိန်းလိုက်ဖို့ စိတ်
ကူးခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ ဖြတ်လို့ မရသော သံယောဇဉ်တွေက နားထဲ၊ နှာခေါင်းထဲမှ
တိုးဝင်ကာ မျက်ဝန်းတွေ ရှေ့မှာ တိုးကြိတ်ဖြတ်သန်း လာကြ၏။

စိတ်အာရုံ အတွေးတွေထဲတွင် ..
